

ния на този дъртак са били лицемерни!... Отве-
доха Орфея в подземията на двореца. И уж го во-
деха в подземията, а го спущаха от Орлов камък.
Да, наистина, това беше Орлов камък. Напъхаха
го в една дупка, в дълбокото и влажно дъно на
която имаше клечки и перушина от старо орлово
гнездо. Орфей остана сам в тази дупка. Полека-
лека студът започна да го щипе по раменете и да
лази по гърба му. Влагата проникваше в коленете
му. Беше мъчително и досадно, защото дрехата му
беше къса и тясна, и ако се загърнеше от една
страна, от друга страна се откриваше. „Чакай!“
рече си той. „Може-би долу има хора — ще им се
обадя да ме свалят!“ Той се наведе предпазливо,
потръпна от страшната височина, дръпна се назад
за да не се подхлъзне по мокрия камък и се съ-
буди. Той се огледа замаян и не разбра къде е.
Небето беше дълбоко и тъмно, открай докрай по-
сипано с безброй звезди, като че някой беше разси-
пал някаква жарава. Едни от въгленчетата бяха по-
едри и по-светли, други едва-едва мигаха. Орфей се
извърна на лакът, разгледа се учуден, с широко-
отворени очи, и чак когато силна студена тръпка
го разтърси от главата до петите, той скочи че-
връсто и се разгледа наоколо, малко замаян след
сладкия и дълбок сън. Да. Той се отби да си
почине на по-затулено място, а е заспал без да раз-
бере. Старият овчарски усет се събуди у него —
по хладината, по небето, по тази безкрайна, тежка
тишина, той разбра, че нощта отдавна е превалила
и че докато да вземе един-два прехода, ще се раз-
съмне. Да се излежава повече в това глухо място
и да зъзне, нямаше смисъл. И Орфей пое нагоре
по пътя. Той щапаше предпазливо за да не си из-
кълчи някой крак в тъмнината, но пък и бързаше
за да се постопли малко.